

လှဲ : ချင် : ဝတ္ထု : ယစ်

ပျော်လှန်စေ

တစ်သက်လုံးအတွက်နော်

ပုံနှိပ် : ချို သိန်းစွန်း

အခန်း(၁)

စားသောက်ဖွယ်ရာ ကုန်ခြောက်ပစ္စည်းနှင့်
လူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းအချို့ တင်ထားသော စတိုးဆိုင်လေး အတွင်း
ဝယ် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အလွန် ချောမောလှပသည့် မိန်းမချော
လေး ခင်လေးငယ် ထိုင်နေသည်။ ။

ခင်လေးငယ်သည် ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး၊ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်၊
ကိုယ်လုံးဖြူနုသော အသားအရေ နက်မှောင်သောဆံကေသာ၊ ရွှန်းလ
က်သောမျက်ဝန်း၊ ကော့ညွတ်သော မျက်တောင်၊ နီထွေးသော နှုတ်ခမ်း
ဖူးဖူးတို့ဖြင့် အလွန်တင့်တယ်စွာ လှပချောမွေ့နေသည့် မိန်းကလေးပါ။

အလှတွေစုဝေးနေသော ခင်လေးငယ်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်ဝယ် ဆန့်ကျင်
ဘက် ခံစားမှုတွေ ရှိနေသည်။ ။ နာကြည်းခံပြင်း၊ အားငယ်စိတ်ပျက်နေ
သော အမူအရာများ စုပေါင်းပြီး ထိုမျက်နှာ အလှလေးကို ဖုံးလွှမ်းထား
သည်။ ။

ခင်လေးငယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေသူက အသက်ငါးဆယ်
ကျော် ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ့လက်ထဲမှာ စာရွက်စာတမ်း
တချို့ကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်။ ။

"မင်းအဖေသေရတဲ့ အတွက် နာကြည်းခံပြင်း နေတာဟာ မင်းအမေ
အတွက် ဘယ်လိုမှ ကူညီရာ မရောက်ပါဘူး ခင်လေးငယ်"

"အဖေ သေဆုံးရတဲ့ အတွက် ကျွန်မက ကျေနပ်ခွင့်လွှတ်နေရမှာ လား ဦးသောင်း"

"ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲလို့ သဘောထား လိုက်ပါ လားကွယ်"

ခင်လေးငယ်ရဲ့ ဒေါသမျက်ဝန်းစူးစူးလေးက ဦးသောင်းကို ဒက်ခနဲ မှန်လိုက်သည်။ ။

"ဖေဖေသေရတာ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းလား ဦးသောင်း"

"မ မဟုတ်ပါဘူးကွယ် တူမကြီး ခံစားနေရတာ သက်သာအောင်လို့ တရားနဲ့ ဖြေဖို့ ဦးသောင်းက ပြောတာပါကွယ်"

"ရင်ထဲမှာ တကယ် နင့်သိပ် မွန်းကျပ်အောင် ခံစားရပြီး သေမလောက် ရင်နာနေတဲ့ အချိန်မှာ ဘယ်လိုစကားကမှ ဖြေသိမ့်မပေးနိုင်ပါဘူး ဦးသောင်း"

"ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွယ်"

ခင်လေးငယ်နဲ့ မျက်ဝန်းနက်နက်လေးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်အုံ င်လာသည်။ ။

ဖေဖေ သေရတဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်မ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး သူတို့ ကြောင့် သေရတာ သူတို့ သာ ရောက်မလာဘူး ဖေဖေကို အပြိုင်အဆိုင် မရှိကြ ဘူးဆိုရင် ဖေဖေ ဒီအချိန်ထိ သေဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ။

ဘယ်လိုမှ တရားပြလို့ မရသော ခင်လေးနွယ်ကို ဦးသောင်းက သနားကြင်နာစွာ ကြည့်နေသည်။ ။

"ဒီအနားမှာ နှင်းဆီနဲ့ သိန်းကုန်တိုက်နှစ်ခုသာ ရောက်မလာဘူးဆိုရ

င် ဖေဖေက စိတ်ဓာတ်ကျမှာ လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ သေမှာ လည်း မဟုတ်ဘူး "

"လူတွေဟာ သေနေစေ့မှ ပဲ သေကြတာပါကွယ်"

"ဖေဖေက သေနေ့ မစေ့သေးပါဘူး၊ ဖေဖေက ခုမှ ခြောက်ဆယ်ကျော်လေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျန်းမာတယ်၊ သန်စွမ်းတယ်၊ ဖေဖေခုလို သေသွားရတာ သိပ်ကို စောလွန်းတယ်၊ ဒင်းတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် သေရတာ လုံးဝ သေချာတယ်"

ဖခင် သေဆုံးရခြင်းအတွက် လုံးဝ ဖြေမဆည်နိုင်သေးသော ခင်လေးနွယ်က ဆို့နှင့်စွာ ပြောသည် ။

"မေမေနဲ့ ဖေဖေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ပြီး တွယ်တာကြတယ်၊ ခုဆို မေမေ တစ်ယောက်တည်း သိပ်ကို အထီးကျန်နေပြီ"

"ဒေါ်သီတာမှာ မင်းအားကိုးရတဲ့ သမီးတစ်ယောက် ရှိပါသေးတယ်ကွယ်"

"မေမေ အားကိုးတာ ဖေဖေလေ ကျွန်မ ရှိတာနဲ့ ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲ"

"ဒါနဲ့ မင်းဖေဖေရဲ့ ပင်စင် ရတယ် မဟုတ်လား"

"ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပိုက်ဆံက နည်းနည်းလေးပဲဟာ"

"ဟုတ်ပါတယ် အဲဒီငွေနဲ့ မင်းတို့ သားအမိ ဘယ်လောက်နိုင်ပါ့မလဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"မင်းအလုပ်ကလည်း ကောင်းတယ်လို့ မင်းအမေ ပြောဖူးတယ်"

"အဲဒီကုမ္ပဏီက ဖျက်သိမ်းလိုက်လို့ ၊ ကျွန်မ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ပြီး ဒီဆိုင်ကို ဖေဖေနဲ့ အတူ ရောင်းနေတာပါ"

"အင်း မင်းတို့ အကြောင်း ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ ဒီ အခန်းကို ဈေးကောင်းလာပေးပြီး ဝယ်တုန်းက ရောင်းလိုက်ဖို့ ကောင်း တာ"

"အဲဒီတုန်းကဆိုင်က ရောင်းကောင်းနေတယ်။ စီးပွားဖြစ်နေတော့ ဘယ်ရောင်းချင်ပါ့မလဲ"

"အင်းလေ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီကနေ မင်းတို့ ဘယ်တော့လောက် ပြောင်း ပေးနိုင်မလဲ"

"ချက်ချင်းကြီး ဘယ်လိုပြောင်းမလဲ ဒီအခန်းကို ချက်ချင်းကြီး ရောင်းဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ဘူး ဆိုတာ ဦးသောင်းလည်း သိသားပဲ"

"အင်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကလည်း သူ တို့ ငွေကို ပြန်လိုချင်ပြီလေ"

"သိပ်မစောင့်နိုင်ဘူးဆိုရင် သူတို့ ချမ်းသာတာပဲ ဒီတိုက်ခန်းကို ပေါ က်ဈေးနဲ့ ဝယ်ပြီး သူတို့ ငွေကို ဖြတ်ယူလိုက်ပေါ့"

"အင်း အဲလို လုပ်မယ်ဆိုရင် တူမကြီးက ကျေနပ်မှာ လား"

"ကျွန်မတို့ က ရွေးချယ်စရာ သိပ်ကို နည်းနေပါပြီ ဦးသောင်း၊ လုပ်ချင်တာထက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်ရမယ့် အခြေအနေပါ"

"ဒါဆို ကောင်းပါပြီကွယ်၊ ဦးသောင်း သူတို့ နဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်ပါ့မယ် "

ဦးသောင်းက နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည် ။ ခင်လေးငယ်က အရှုံး ပေါ်နေသော စတိုးဆိုင်လေးကို ဝေဝဲကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက် လိုက်သည် ။

"ဖေဖေရယ်၊ မတတ်သာလို့ ဒီဆိုင်လေးကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးလိုက် တယ်ဆိုတာ ဖေဖေ နားလည်ပေးပါနော်"

အပေါ်ထပ်တွင် နေမကောင်း၍ အိပ်နေသော မိခင်ကို အနှောင့်အယှက် မပေးလို၍ ဆိုင်ကို ကူရောင်းပေးသော ကလေးမလေးနှင့် ထားခဲ့ပြီး ခင်လေးငယ် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

ဆိုင်ရှေ့လမ်းမပေါ်တွင် ရပ်ထားသော မိုဒယ်နိမ့်နိမ့် နံပါတ်ကားက လေးကို မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ။ အိမ်ဝယ်ရောင်းလုပ်သော အကျိုးဆောင် လုပ်ငန်းရှင် သုံးလေးဦးထံသို့သွားပြီး သူတို့ အိမ်ဈေးကို ဖြတ်ကြည့်သည်။ ။ လောလောလတ်လတ် ဝယ်သူများ ရှိလေမလားလို့ စုံစမ်းသည်။ ။

အကျိုးဆောင်အဖွဲ့က ချက်ချင်းကြီး ရောင်းမထွက်နိုင်ကြောင်း အချိန်ယူ၍ ရောင်းမှ အဆင်ပြေနိုင်သည် ဆိုတာကို ပြောသည်။ ။

ခင်လေးငယ် စိတ်ပျက်အားငယ်စွာနှင့် ကားလေးကို မောင်းပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ ။ စတိုးဆိုင်လေးထဲ ဝင်ပြီး ဧည့်ခန်းဆီသို့ ကူးခဲ့သည်။ ။

"ဟော သမီး ပြန် လာပြီကိုး"

ဟုတ်တယ် မေမေ

"သမီးမျက်နှာ ကြည့်ရတာ နွမ်းလိုက်တာကွယ် ဘာတွေ အဆင်မပြေ ဖြစ်လာပြန်ပြီလဲကွယ်"

"အကျိုးဆောင် လုပ်ငန်းတွေဆီကို သွားတာ မေမေရယ်"

"အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့ လား"

"မပြေပါဘူး မေမေ၊ ချက်ချင်းကြီး အိမ်က ရောင်းလို့ ရမှာ မဟုတ်

ဘူး "

"အင်း ဦးသောင်းကလည်း လာပြီး နားပူနေပြီ၊ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် မေမေ"

"ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မသိပါဘူးကွယ်"

ဒေါ်သီတာက ဝမ်းနည်းသံကြီးနှင့် ပြောသည် ။ သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် အရွယ်တင်နေသော မိခင်ကို အားပေးနှစ်သိမ့်စွာ ဖက်လိုက်သည် ။

"စိတ်မညစ်ပါနဲ့ မေမေရယ်၊ လေးငယ်အားလုံး အဆင်ပြေမယ့် နည်းလမ်းကို ဦးသောင်းကို ပြောလိုက်ပါတယ်"

"ဘာကို ပြောလိုက်တာလဲ သမီး"

"ခုလေးငယ် တိုက်ခန်းဈေးကို ဖြတ်လာခဲ့တယ်၊ သိပ်ငွေလိုချင်တဲ့ ဟိုသူဌေးတွေနဲ့ ဒီဈေးနဲ့ ဝယ်ပြီး သူတို့ ငွေကို ဖြတ်ယူလိုက်ဖို့ ဦးသောင်းကို ပြောလိုက်တယ်"

"သူတို့ က ယူကြပါ့မလား"

"ငွေတတ်နိုင်တဲ့ လူတွေပဲ မေမေရယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ ငွေကို သိပ်လိုချင်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ လေးငယ်တို့ ဆပ်နိုင်တာ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်လို့ ဦးသောင်းကို ပြောခိုင်းလိုက်တယ်"

"သမီးအဖေ သိပ်ပြီး နှစ်သက်ခဲ့တဲ့ ဒီနေရာလေးကို ရောင်းရမှာတော့ စိတ်မကောင်းဘူး"

"ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ မေမေရယ် ဒါ လေးငယ်တို့ ရဲ့ နောက်ဆုံးကျည်ဆန်ပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ် ကြွေးရှိရင် မဖြစ်ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ ဆပ်ရမှာ ပေါ့ကွယ်"

"ခု လေးငယ် စီးနေတဲ့ ကားကို ရောင်းလိုက်ရင် တိုက်ခန်းလေး တစ်ခန်းလောက်တော့ ပြန်ဝယ်နိုင်မှာ ပါမေမေ"

"အင်း နေစရာလေးတစ်ခုရှိရင် တော်သေးတာပေါ့"

"သမီး မောလာတယ်၊ ဒီမှာ သံပရာရည် ဖျော်ထားတယ် သောက်လိုက်ဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

မိခင်ဖြစ်သူ ဖျော်ပေးထားသော သံပရာရည် ချိုချိုအေးအေးလေးကို သောက်လိုက်သည်။ ။ စောစောက ပူလောင်နေသော ရင်မှာ အနည်းငယ် အေးငြိမ်းသွားသည်။ ။

"အရှုံးပေါ်ပြီးရင်း ပေါ်နေတဲ့ ဒီဆိုင်ကို ရောင်းလိုက်တာ ကောင်းပါတယ် မေမေ"

"သမီးက ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ"

"အလုပ်တစ်ခုခုကို ရှာရမှာ ပေါ့"

"သမီးလေးကို သင့်တော်တဲ့ သူ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ချ ပေးချင်ပြီကွယ် အားကိုးအားထား ရတာပေါ့"

"တော်ပါတော့ မေမေရယ် လေးငယ်က သူများ နှာခေါင်းပေါက်နဲ့ အသက်မရှူချင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ ထူထောင်ချင်ပါတယ်"

"ဟောဒီ အမေရဲ့ တာဝန်တွေကိုပါ သမီးယူရမှာ စိတ်မကောင်းလို"

က်တာ"

"မေမေရယ်၊ အဲလို မပြောပါနဲ့ လေးငယ်မှာ မေမေတို့ သင်ပေးတဲ့ ပညာတွေရှိပါတယ်၊ မေမေတစ်ယောက်ကို လေးငယ် ကောင်းကောင်း ရှာကျွေးနိုင်ပါတယ်"

ဝမ်းနည်းအားငယ်နေသော မိခင်ကို ခင်လေးငယ်က အားပေးလိုက်သည်။ ။

"ခု လေးငယ်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ဘဝပါ မေမေရယ်၊ လေးငယ်အတွက် မေမေရှိမှ ဖြစ်သလို၊ မေမေအတွက်လည်း လေးငယ် ရှိရမှာ ပါ"

"သမီးကို အားမကိုးချင်လို့ မေမေက ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးလေး ပင်ပန်းမှာ သနားလို့ ပါကွယ်"

"ကဲ ... မေမေ ဘာမှ မပြောနဲ့ တော့ ဖေဖေက လေးငယ်ကို ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးနိုင်ဖို့ ၊ စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့ပြီး ဖေဖေ မြင်ချင်ရှာတဲ့ ဘဝမှာ လေးငယ်တို့ ကို ကျေနပ်နေအောင် လေးငယ် ကြိုးစားပြပါမယ်"

"သမီးက ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ"

"သိန်းကုန်တိုက်က ဟိုတစ်နေ့က သတင်းစာထဲမှာ အလုပ်သမား ခေါ်တယ်လေ သွားလျှောက်ကြည့်မယ်"

"သမီးရယ် နှင်းဆီတို့ သိန်းမှာ သမီး အလုပ်မလုပ်သင့်ဘူး သူတို့ကြောင့် မေမေတို့ စီးပွားရေးပျက်ရတာ မဟုတ်လား၊ သမီးအဖေကို သိပ်မုန်းတဲ့ သူတွေဆီမှာ ဘာလို့ သွားလုပ်ချင်တာလဲကွယ်"

"သူတို့ အကြောင်းတွေကို အတွင်းတွင်းကျကျ သိချင်လို့ သွားလုပ်မှာ မေမေ မန်နေဂျာရဲ့ အတွင်းရေးမှူးဆိုတာ အားလုံးသိရတာပဲ"

"သိရတော့ ဘာလုပ်မှာ လဲကွယ်"

"အခြေအနေကြည့်ပြီး နိုက်ကွက်တွေ့ရင် အနိုင်နှိပ်လိုက်ချင်လို့ ပေါ့
မေမေရယ်"

"သမီးရယ် အဲဒီအမုန်းတွေ အာဃာတတွေ မထားပါနဲ့
ပူလောင်လှပါတယ်ကွယ်"

"သမီးက အဲဒီကုန်တိုက်ကြီးတွေရဲ့ ပိုင်ရှင်နှစ်ဦးစလုံးကို မုန်းတယ်
မေမေ အထူးသဖြင့် နှင်းဆီပိုင်ရှင်ကိုပဲ သူ့ကို ဖေဖေ တော်တော်မုန်းခဲ့
တာ"

"အင်း သူက ဒီစတိုးဆိုင်ကိုတောင် ဝယ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းခဲ့သေးတာပဲ"

"ဟုတ်တယ် ဝယ်တာ မရောင်းတော့ ပြုတ်အောင် လုပ်တာပေါ့"

တစ်ဖက်သတ် အတွေးတွေနှင့် စီးပွားရေးလုပ်သည့် လှည့်ကွက် လှ
ပ်ရပ်များကို နားမလည်သော ခင်လေးငယ်က ဖခင်ကို စီးပွားပြိုင်ပြီး အ
လဲထိုးသွားသည် လို့ တစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲချက်တွေ တင်လိုက်သည်။ ။

အခန်း(၂)

ခင်လေးငယ်က အိပ်ရာထဲရောက်ပြီး အိပ်မပျော်သေးပါ။ မိခင်လူမ
မာနှင့် ဘဝရှေ့ရေးကို ဆက်ဖို့ အတွက် တွေးရင်း ရင်မောနေသည်။ ။

ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အတွင်းရေးမှူး လုပ်ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံ သူ့မှာ
ရှိသည်။ ။ အလုပ်လုပ်စဉ်က သူ့ကို အရည်အချင်းရှိသော အတွင်းရေးမှူး
တစ်ယောက်လို့ ချီးကျူးခံခဲ့ရသည်။ ။

"အဆက်အသွယ်ကို ဦးစားမပေးဘဲ အရည်အချင်းကို ဦးစားပေးတဲ့
အလုပ်မှာ ဆိုရင် ငါရဖို့ သေချာတယ်"

ခင်လေးငယ်က သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်ချက် ပြည့်ဝစွာဖြင့်
အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ ။

နံနက်စောစောထကာ ပြင်ဆင် စားသောက်ပြီး မိခင်ကြီးအတွက်ပါ
ပြင်ဆင်ပေးပြီးမှ အရောင်းထိုင်းနေသော စတိုးဆိုင်လေးတွင် ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။ ။

"ဦးသောင်းများ ဒီနေ့ လာမလား မသိဘူး ဦးသောင်းဆီက

အဖြေရပြီးမှ ငါရှေ့ကို ဘယ်လို ခရီးဆက်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားရမယ်"

ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်သွားသော ယခင်က ဒေါ်အုန်းကိုမြင်၍ ခင်လေးငယ် လှမ်းခေါ်သည်။ ။

"ဒေါ်အုန်း လေးငယ်တို့ ဆိုင်ကို အားပေးဦးလေ"

"ခင်လေးငယ်ရေ ညည်းတို့ ကို လူမှုရေးအရတော့ ခင်ပါတယ်အေ။ ဒါပေမဲ့ အားမပေးနိုင်တာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ "

"ဒေါ်အုန်းတို့လို ဖောက်သည် ရင်းတွေကတောင် အားမပေးချင်ဘူးလား"

"ပြောပါရောအေ ခင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဈေးသက်သာတဲ့ ဆီကိုတော့ အားပေးရမှာ ပေါ့ ပိုက်ဆံဆိုတာ ချွေတာနိုင်လေ ကောင်းလေ မဟုတ်လား"

"ပစ္စည်းတစ်ခုအပေါ် ဘယ်လောက်များ ကွာနေလို့ လဲ ဒေါ်အုန်းရယ်"

"ပစ္စည်းတစ်ခုအပေါ်မှာ နှစ်ကျပ်သုံးကျပ် ကွာတာ ပစ္စည်းများများ နဲ့ ဝယ်ရတာပေါ် မူတည်ပြီး အများကြီး ကွာသွားတယ်အေ"

"လေးငယ်တို့ လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး လျှော့ပေးနေတာပဲ ဒေါ်အုန်းရယ်"

"ကဲ အချိန်မရှိပါဘူး၊ သွားလိုက်ဦးမယ်"

ဒေါ်အုန်းက စကားကိုတောင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် မပြောတော့ဘဲ နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ။

"အဲဒါ သက်သက်ယုတ်မာတာ ငါတို့ စတိုးဆိုင်အနားမှာ စူပါမတ်က

တ်ကြီးဖွင့်ပြီး လျှော့ဈေးတွေနဲ့ လာရောင်းနေတော့ ဘယ်လို ယှဉ်နိုင် တော့မှာ လဲ"

ခင်လေးငယ်ကား ခံပြင်းစွာ အံ့ကို တင်းတင်း ကြိတ်လိုက်သည်။ ။

"ဖေဖေက ဒီစိတ်တွေနဲ့ သေရတာ၊ ဒင်းတို့ က တရားခံပဲ"

တွေးလေ တွေးလေ စူပါမားကတ်ပိုင်ရှင်တွေကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ။

စိတ်ထဲက ခံစားနေရသော အရောင်က မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်နေပြီး ခင်လေးငယ်ရဲ့ မျက်နှာက တင်းမာနေသည်။ ။ ထိုစဉ်မှာ ဦးသောင်းက ရောက်လာသည်။ ။ သုန်မှုန်နေသော ခင်လေးငယ်ရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လို က်ပြီးမှ အကြည့်ကို လွှဲပြီး ပြောသည်။ ။

"မနေ့က သူတို့ နဲ့ ညှိနှိုင်းလို့ ရခဲ့တယ်"

"ဟုတ်လား ဒီအခန်းကို ဘယ်ဈေးနဲ့ ဖြတ်လဲ"

"သူတို့ က အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းမှာ စုံစမ်းပြီး၊ အဲဒီမှာ ဈေးအတိုင်း ပေးမယ် ပြောပါတယ်"

ဦးသောင်းက ဖြတ်သည့်ဈေးကို ပြောသည်။ ။ ခင်လေးငယ် မှန်းသည့် ဈေးနှင့် တစ်ထပ်တည်းပါပဲ။

"ကောင်းပါပြီ အဲဒီဈေးကို ကျွန်မ သဘောတူပါတယ်လို့ ပြောပေးပါ"

"ဒီနေ့ပဲ သူတို့ ကို အကြောင်းပြန်ပေးပါ့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဦးသောင်း ပြန်သွားပြီး ခင်လေးငယ်က သူတို့ သားအမိ နေရေးထိုင်

ရေး အတွက် အမြန်ဆုံး စီစဉ်ရမည် ဆိုတာကို သိ၍ စတင် လှုပ်ရှားပါ တော့မည်။

"မေမေရေ ဒီတိုက်ခန်းကို သူတို့ ငွေနှုတ်ပြီး ပြန်အမ်းမယ်တဲ့ "

ဒေါ်သီတာရဲ့ မျက်နှာက ညှိုးကျသွားသည် ။ ဒေါ်သီတာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည် ဆိုတာကို ခင်လေးငယ်ကသိပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး အားပေးသည် ။

"လေးငယ်တို့ နေရေးထိုင်ရေး အတွက် မေမေ စိတ်ပူသွားတယ် မဟုတ်လား"

"အင်းပေါ့ သမီးရယ်"

"မပူပါနဲ့ မေမေ ဒီအခန်းက ပိုတဲ့ ငွေရယ် လေးငယ်ရဲ့ ကားရောင်းရ ငွေရယ် ပေါင်းရင် အသင့်အတင့် တိုက်ခန်း တစ်ခန်းတော့ ရမှာ ပါ"

"သမီးရဲ့ ကားလေးကို ရောင်းရမှာ နှမြောလိုက်တာကွယ်"

"ကားထက် နေဖို့ အိမ်က ပိုအရေးကြီးပါတယ် မေမေ"

စိတ်အေးအေးသာနေပါ၊ လေးငယ်အားလုံး အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်

"အင်းလေ မေမေက လူမမာကြီးဆိုတော့ သမီးကို ဘာမှ ကူညီမပေး နိုင်တာကိုပဲ ဝမ်းနည်းတယ်"

မျက်ရည်လေး တစမ်းစမ်းနှင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသော မိခင်ကို ခင်လေးငယ်က လှမ်းဖက်လိုက်သည် ။

"စိတ်မကောင်းတဲ့ စကား အားငယ်တဲ့ စကားတွေ မပြောပါနဲ့ အမေရယ် လေးငယ်တို့ အားပေးတဲ့ စကားပဲပြောနော်"

"ကောင်းပါပြီ သမီးရယ်"

"မေမေဆိုင်ကို ခဏကြည့်ထားနော်၊ ကားရောင်းဖို့ ပွဲစားတန်းဆီက အသိတစ်ယောက်ဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်"

"ကောင်းပါပြီကွယ်"

ခင်လေးငယ်က ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး သူ့ကားလေးကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ပွဲစားတန်းတွင် ရှိသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထံ ကားကို သွားရောက်၍ စပ်သည်။

"ကျွန်တော် စုံစမ်းပေးထားမယ် ဝယ်သူရှိရင် လာအကြောင်းကြားမယ် ကားလာကြည့်မယ်"

"ကောင်းပါပြီ"

ပွဲစားတန်းမှ ပြန်ခဲ့ပြီး တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ရရှိရေးအတွက် တိုက်ခန်းပွဲစားတွေထံ ရောက်ရပြန်သည်။ ပွဲစားတွေ လိုက်ပြသော ရောင်းရန်ရှိသည့် တိုက်ခန်း သုံးလေးခန်းကို လိုက်ကြည့်သည်။

ခင်လေးငယ်က တစ်နေကုန်ရှာသော်လည်း စိတ်ကြိုက်မတွေ့ခဲ့ပါ။ နောက်နေ့ ဆက်လက်ကြည့်မည်ဟု ပြောပြီး ညနေကျမှ အိမ်ပြန်ရောက်သည်။

"သမီးရယ် တစ်နေ့လုံး အပြင်ထွက်ရတာ သမီးလေး မောနေပြီလား"

"

"မမောပါဘူး မေမေ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကြိုက် တိုက်ခန်းမတွေ့သေးတော့ စိတ်တော့မောတယ်"

"အင်း မေမေကလည်း ဘယ်မှ မကူညီနိုင်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး"

ကွယ်"

"လေးငယ် လုပ်နိုင်ပါတယ် မေမေရယ်"

"အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာ ပါ"

ခင်လေးငယ်က ခဏနားပြီး ရေချိုးကာ ထမင်းစားသည်။ ဆိုင်က ပစ္စည်းများကို ဘယ်ကဲ့သို့ စီစဉ်ရမည် စိတ်ကူးသည်။

"အင်း အရင်က ဖောက်သည် တွေဆီ ကုန်တိုက်ထက် ဈေးချပြီး အရှုံးခံ ရောင်းရမှာပဲ"

စိတ်ကူးဖြင့် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ လေးငါးအိမ်သို့ သွားပြီး ဆင်းလိုက် တက်လိုက်နှင့် ဆိုင်တွင် ကျန်ရှိနေသော ပစ္စည်းများကို စပ်သည်။ ခင်လေးငယ်တို့၏ အဖြစ်ကို ဖောက်သည် ဟောင်းများက အားပေးသည်။

အရှုံးထဲက အမြတ်လေး နည်းနည်း ပြန်ရလာသည် လို့ သဘောထားပြီး ကျေနပ်စွာ အိမ်ကို ပြန်ခဲ့သည်။

"ဘယ်လိုလဲ သမီး အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"တော်တော်လေး ပြေပါတယ် မေမေ၊ မဝယ်လို့ ကျန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုတော့ လေးငယ်တို့ ပဲ ယူထားလိုက်ပြီး တဖြည်းဖြည်းသုံးရင် ကုန်သွားမှာပဲ"

"အင်း မေမေတို့ အဖြစ်က ပင်လယ်ထဲမှာ ကိုယ်စီးနေတဲ့ ဖောင်ကို ဖျက်လိုက်ရသလိုပါပဲလေ"

"ဟော ကြည့် မေမေက စိတ်မကောင်းစရာတွေ ပြောနေပြန်ပြီ စိတ်ညစ်စရာတွေ မတွေးပါနဲ့ မေမေနဲ့ လေးငယ်ဘဝသစ် တစ်ခုကို စကြမ

ယ် အဲဒီအတွက် အင်အားတွေ မွေးလိုက်ပါ မေမေရယ်"

နှလုံးရောဂါကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားခဲ့ရပြီး ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းရှာသော မိခင်ကို သနားကြင်နာစွာ အားပေးလိုက်သည်။ ။

အိပ်ရာထဲရောက်ပြီး မိခင်ကွယ်ရာမှာ ကျမှ ရှေ့ရေးကို တွေးပြီး ခင်လေးငယ်က သက်ပြင်းတွေ အခါခါ ချလိုက်မိသည်။ ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာ ယခင်က ဖောက်သည် များ ဆိုင်သို့ ရောက်လာပြီး လျှော့ဈေးနှင့် ပစ္စည်းများကို အတော်များများ ဝယ်သွားသည်။ ။

လက်ထဲတွင် ငွေတစ်ထပ် ရောက်လာသည့်အတွက် ခင်လေးငယ် ကျေနပ်လိုက်သည်။ ။

"မေမေရေ မတန်တဆ လျှော့ဈေးနဲ့ ဆိုတော့ ဝယ်လိုက်ကြတာ၊ သိပ်တောင် မကျန်တော့ဘူးနော်"

"အင်းပေါ့ သမီးရယ်"

"လေးငယ်တိုက်ခန်း သွားရှာဦးမယ်၊ မေမေ ဆိုင်ခန်းကိုပိတ်ပြီး အိမ်ထဲမှာ နားနေတော့နော်"

"ကောင်းပါပြီကွယ်"

"ညစာအတွက် ဘာမှ မချက်နဲ့ နော် လေးငယ် ဝယ်လာမယ်"

"အေးပါကွယ်"

ခင်လေးငယ်က မိခင်နှင့်အတူ နံနက်စာကို စားသောက်ပြီး တိုက်ခန်း ရှာပုံတော်ဖွင့်သည် ။ သုံးလေးခန်းရှာပြီး စိတ်ကြိုက်ကို မတွေ့ပါ။ ပွဲစားတစ်ယောက်က အကြံပေးထားသည်။

"မခင်လေးငယ် ဒီတိုက်ခန်းတွေ မကြိုက်ရင် ကျွန်တော့်မှာ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် အပ်ထားတာ ရှိတယ် သူ့ဟာက အတော့်ကို ရောင်းပေးရ ခက်နေတယ်"

"ဘယ်လိုကြောင့်လဲဟင်"

"သူက နှစ်ထပ်တိုက်လေး အဲဒါကို ကြံကြံဖန်ဖန်များ အပေါ်ထပ်ကို ရောင်းမှာ တဲ့ "

"တစ်မျိုးကြီးပဲနော်"

"ဟုတ်တယ် တစ်တိုက်လုံးလည်း မရောင်းတော့ ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ရတာ ခက်တယ်"

"အဲဒီ အဒေါ်ကြီးက အောက်ထပ်ကို ယူမှာ ပေါ့နော်"

"ဟုတ်တယ် သူက တစ်ယောက်တည်းသမား အောက်ထပ်ကိုပဲ ယူမှာ တဲ့ "

"အဲဒီအိမ်ကို သွားကြည့်လို့ ရမလား ဟင်"

"ရပါတယ် အခု သွားကြည့်မလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

အိမ်ပွဲစားကို ကားပေါ်တင်ပြီး ခင်လေးငယ် သူလမ်းညွှန်သည့် နေရာကို မောင်းခဲ့သည် ။ ကမာရွတ် စံရိပ်ငြိမ်လမ်းထဲသို့ မောင်းလာခဲ့ရသည် ။

ခြံလေးက အသင့်အတင့်ရှိသော နှစ်ထပ်တိုက်လေးဆီသို့ ပွဲစားက
မောင်းခိုင်းသည်။ တိုက်ကလေးက တိုက်ခန်းသာသာပါ။

ခင်လေးငယ်က ထိုသို့ ကောက်ချက်ချပြီး ပွဲစားနှင့်အတူ အိမ်ထဲ ဝင်
လိုက်သည်။ အိမ်ရှင်ဒေါ်ကြီးက ထွက်ကြိုသည်။

"အဒေါ်ရေ ဒီမှာ အိမ်ကြည့်ချင်လို့ တဲ့ "

"ဟုတ်လား ဒီတစ်ခါတော့ ကြည့်ချင်တဲ့ သူ ပါ လာပြီဆိုတော့ အခြေ
အနေက ထူး လာပြီနော်"

"ဟုတ်တယ် အဒေါ် သူနဲ့ ညှိကြည့်ပါ။ နှစ်ဦးပြေလည်ရင် အကောင်း
ဆုံးပေါ့"

"တူမကြီးက ဝယ်ချင်တာလား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ဒေါ်"

"အဒေါ်နာမည်က ဒေါ်ကောင်းပါကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ နာမည် ခင်လေးငယ်ပါ"

"နာမည်လေးကလည်း လှ လူကလည်း လှတာပဲနော်"

ခင်လေးငယ်က ပြုံးပြီး ဒေါ်ကောင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒေါ်ကောင်း အိမ်ရောင်းတာ တစ်မျိုးပဲနော်"

"ဒေါ်ဒေါ်အယူအဆနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ပါပဲ၊ ရှင်းပြလိုက်ရင် ခင်လေးငယ်
နားလည်မှာ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ"

"ဒီအိမ်မှာ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ခင်ပွန်းက ခေါင်းချသွားလို့ ဒီအိမ်ကို မရောင်း

ချင်ပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ဒေါ်မှာ လည်း ငွေကြေး အခက်အခဲ ဖြစ်နေတော့ ရောင်းမှ ဖြစ်မယ်၊ တစ်အိမ်လုံး မရောင်းချင်လို့ အပေါ်ထပ်တစ်ထပ် ရောင်းလိုက်ရင် ဒေါ်ဒေါ်အတွက် အတော် အဆင်ပြေသွားပြီမို့ အဲဒီလိုစီစဉ်ပြီး ရောင်းလိုက်တာပါ။"

"အင်း အဒေါ်ပြောသလိုဆိုတော့ ကျွန်တော် အခုမှ ပဲ သဘောပေါက်သွားတယ်။"

"ဒီက ခင်လေးငယ်တို့ က မိသားစု ဘယ်နှယောက်လဲ။"

"မေမေနဲ့ လေးငယ် နှစ်ယောက်တည်းပါ။"

"အင်း မိသားစုနည်းတော့ ဟန်ကျပါတယ်၊ ခင်လေးငယ်တို့ သာ ဝယ်ဖြစ်ရင် ဒေါ်ဒေါ် ဝမ်းသာရမှာ ပါ။"

"ကဲ ဒါဆို ဈေးစကား ပြောတာပေါ့။"

တိုက်ခန်းကို တက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဈေးစကားပြောသည် ။ ခင်လေးငယ်နှင့် ဒေါ်ကောင်းတို့ ပြေလည်မှု ရသွားသည် ။

"ခင်လေးငယ်ကို မြင်မြင်ချင်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး ဒေါ်ဒေါ် ခင်သွားတယ်ကွယ်၊ ဒါကြောင့် ဈေးကိုလည်း လျှော့ပေးလိုက်တာပါ။"

"ဒီအခန်းကို ဝယ်လိုက်ရတာ ကျွန်မအတွက် အင်အား အကုန်ပါပဲ ခြေစောင့်လက်စောင့် ငွေနည်းနည်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။"

"အေးကွယ် အခုလို အဆင်ပြေသွားတာ ဒေါ်ဒေါ် ဝမ်းသာပါတယ်။"

"ငွေချေဖို့ တစ်ပတ်လောက်တော့ စောင့်ပေးပါနော်။"

"စောင့်ပေးမှာ ပါကွယ် လုပ်စရာရှိတာ စိတ်အေးအေးနဲ့ လုပ်ပါ။"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။"

ခင်လေးငယ်က ကျေနပ်စွာ ပြန်လာခဲ့သည်။ ။ ခြံလေး အသင့်အတင့်
ရှိနေခြင်းအတွက် သူ့မိခင်အတွက် အဆင်ပြေသည် မို့ ဝမ်းသာနေပါသ
ည်။ ။
